

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agenția Națională de
Administrare Fiscală**

**Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor**

Str. Apolodor nr. 17
Sector 5, București, CP 050741
Tel: + 021.319.97.54
Fax: + 021.336.85.48
e-mail: Contestatii.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA nr. 322 / 2015
privind soluționarea contestației depusă de
S.C. .X. S.R.L.,
înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor
- Agenția Națională de Administrare Fiscală
sub nr.920835/10.06.2014

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția generală a vămilor – Direcția supraveghere și control vamal, prin adresa nr. .X./03.06.2014 înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor- Agenția Națională de Administrare Fiscală sub nr. 920835/10.06.2014 asupra contestației formulată de S.C. .X. S.R.L., cu sediul social în mun. .X., C.I.F. RO .X., înregistrată la O.R.C sub nr..X..

S.C. .X. S.R.L. contestă Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite la controlul vamal nr. .X./12.05.2014 emisă în baza Procesului verbal de control nr..X./12.05.2014, încheiate de Direcția supraveghere și control vamal, pentru suma totală de .X. lei din care:

- .X. lei taxe antidumping;
- .X. lei majorări și penalități de întârziere aferente taxelor antidumping;
- .X. lei taxă pe valoarea adăugată;
- .X. lei majorări și penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în raport de data comunicării Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite la controlul vamal nr..X./12.05.2014, respectiv **13.05.2014**, potrivit semnăturii olografe aplicate pe actul administrativ fiscal contestat și de data depunerii contestației la Direcția generală a vămilor, respectiv **29.05.2014**, așa cum reiese din ștampila Serviciului registratură aplicată pe contestația aflată în original la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt îndeplinite dispozițiile art. 205, art.206, art.207 alin.(1) și art.209 alin.(1) lit.c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, contestația fiind formulată împotriva unui act administrativ fiscal emis de către un organ central de inspecție/control, Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este legal investită să se pronunțe asupra contestației formulate de S.C. .X. S.R.L.

I. Prin contestația formulată, S.C. .X. S.R.L. precizează că:

Referitor la conținutul deciziei contestate, contestatoarea arată că aceasta nu respectă condițiile de fond și formă, în sensul că nu cuprinde în mod clar și detaliat motivul de fapt și temeiul de drept, așa cum prevede pct.2.1.1 și 2.1.2 din Anexa 8 din Ordinul Vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.7521/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice privind realizarea supravegherii și controlului vamal ulterior, cu privire la dispozițiile legale încălcate, fiind precizate de către organul vamal doar anumite regulamente ale UE prin care s-a deschis o anchetă referitoare la o eventuală eludare a măsurilor antidumping și s-a instituit o taxă definitivă antidumping pentru anumite importuri, fără a se menționa fapta efectivă a societății care a dus la această încălcare, și mai ales dispoziția legală care încriminează o astfel de faptă și care stabilește sancțiunile încălcării acesteia (în speță aplicarea taxei antidumping).

În ceea ce privește forma și conținutul procesului verbal de control, contestatoarea arată că acesta nu a fost întocmit în conformitate cu prevederile art.63 și art. 64 alin.(1) și alin.(2) din OPANAF nr.7521/2006, conform cărora la procesul verbal se vor anexa situații, tabele, acte, documente și note explicative privind susținerea constatărilor, în copie certificată de organul de control și de șeful compartimentului.

În acest sens societatea menționează că la capitolul „*Motivul de fapt*” din decizia contestată și din procesul verbal de control, se arată că în perioada controlată, 2009 - 29.10.2010, SC .X. SRL a depus un număr de 7 declarații vamale, solicitând regimul vamal de punere în libera circulație pentru produsele denumite generic „șuruburi”, încadrate la grupa tarifara 7318, declarând la întocmirea formalităților vamale țara de origine și expediție .X.”.

Societatea mai critică faptul că organele vamale nu au anexat la procesul verbal de control nici la decizia pentru regularizarea situației întocmită în baza acestuia, declarațiile vamale de import nr..X./28.11.2009, nr..X./31.12.2009, nr..X./20.05.2010 și nr..X./16.06.2010, care fac obiectul controlului și nici Raportul final al OLAF nr..X./20.03.2014, motiv pentru care societatea consideră că documentele în cauză nu i-au fost comunicate, nu are cunoștință de conținutul acestora și acestea nu îi sunt opozabile în instanță, iar în ceea ce privește validitatea actelor de control contestate societatea consideră că acestea sunt lovite de nulitate.

O altă critică formulată la adresa documentelor administrativ fiscale contestate constă în faptul că acestea conțin doar o referire generală cu privire la

mărfurile importate, respectiv produse denumite generic “șuruburi”, încadrate la grupa tarifară 7318, nefiind identificat în mod clar și detaliat codul tarifar din Nomenclatura Combinată a fiecărui element de fixare din fier sau oțel obiect al operațiunii vamale efectuată în baza celor 4 declarații vamale în cauză.

Contestatoarea mai susține că mențiunea înscrisă de organul de control la capitolul “Concluzii” din procesul verbal de control în sensul încălcării de către societate a prevederilor art.199 din Regulamentul CEE nr.2454/1993 al Comisiei de aplicare a Codului Vamal Comunitar nu poate fi reținută ca temei de drept al deciziei contestate întrucât această dispoziție legală nu a fost cuprinsă în capitolul “Temeiul de drept” din procesul verbal în cauză, iar pe de altă parte, în urma controlului nu s-a constatat nicio încălcare a acestor dispoziții legale.

Contestatoarea arată că un alt motiv de nulitate a Procesului verbal de control nr..X./12.05.2014 îl constituie neaplicarea ștampilei personale a inspectorilor vamali pe fiecare pagină a actului administrativ fiscal contestat, conform dispozițiilor art.69 din Normele metodologice privind realizarea supravegherii și controlului vamal ulterior, aprobate prin Ordinul Vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.7521/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice privind realizarea supravegherii și controlului vamal ulterior nr.7521/2006.

Având în vedere cele susținute mai sus, societatea contestatoare solicită să se constate că atât Procesul verbal de control nr..X./12.05.2014 cât și Decizia pentru regularizarea situației nr. .X./12.05.2014 emisă în baza acestuia sunt nule pentru motivele de fond și de formă expuse anterior.

Referitor la măsurile de regularizare a situației S.C. .X. S.R.L. critică faptul că în speță nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru luarea de măsuri pentru regularizarea situației și nici pentru modificarea regimului vamal stabilit de autoritatea vamala la momentul depunerii celor 4 declarații vamale, respectiv prevederile art.100 alin.(3) din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal al României coroborat cu art.77 alin.(1) din Ordinul Vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.7521/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice privind realizarea supravegherii și controlului vamal ulterior, art.78 din Regulamentul CEE nr.2913/1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar și art.199 din Regulamentul (CEE) nr.2454/1993 al Comisiei de aplicare a Codului Vamal Comunitar.

În acest sens contestatoarea pretinde că nu a furnizat organelor vamale informații inexacte sau incomplete la momentul declarării celor 4 operațiuni vamale de import și decizia privind regularizarea situației și procesul verbal de control contestate nu se probează și nici nu se susține că societatea ar fi oferit vreo informație inexactă sau incompletă cu privire la mărfurile importate.

Totodată, societatea arată că datoria vamală a societății a fost stabilită de organul vamal la momentul fiecărei operațiuni de import, în conformitate cu legislația în vigoare în acel moment.

Societatea arată că relevante în ceea ce privește stabilirea datoriei vamale sunt prevederile art.4 alin.(3), art. 45 alin.(10), art. 240 alin.(1) din Codul Vamal, în vigoare la data înregistrării declarațiilor vamale de import, conform cărora

autoritatea vamala stabilește cuantumul drepturilor de import in momentul in care se afla în posesia datelor necesare, iar prin acceptarea celor 4 declarații vamale de import organul vamal a confirmat faptul că societatea a pus la dispoziția organului vamal aceste date.

Totodată, societatea precizează că în conformitate cu dispozițiile art.90 alin. (2) din Codul Vamal, data declarației acceptate este data înregistrării ei și care determina stabilirea și aplicarea tuturor dispozițiilor privind regimul vamal.

Ca urmare, nefiind constatat la momentul înregistrării declarațiilor vamale, ca societatea ar fi oferit vreo informație inexactă sau incompletă prin oricare dintre cele 4 declarații vamale care fac obiectul controlului, și raportat la dispozițiile legale și regulamentele în vigoare la acea dată, rezulta că nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru modificarea regimului vamal stabilit de autoritatea vamala la momentul depunerii celor 4 declarații vamale, măsurile de regularizare a situației stabilite prin decizia contestată fiind dispuse în mod abuziv de către organul vamal de control.

Totodată societatea critică faptul că, atât în decizia contestată cât și în finalul procesului verbal de control, organele vamale fac referire la Raportul Final OLAF nr..X. din 20.03.2014, ca și cum acesta ar fi fost anexat la acestea, fără însă ca acest document să fi fost comunicat societății.

Referitor la încălcarea Regulamentului (CE) nr.1225/2009, societatea consideră că aplicarea taxei antidumping definitive de 85% prin decizia contestată asupra produselor importate cu cele 4 declarații vamale depuse în perioada 28.11.2009-16.06.2010, înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului UE nr.966/2010 precum și a Regulamentului de punere în aplicare (CE) nr.723/2011 încalcă prevederile art.10 alin.(1) și alin.(2) din Regulamentul (CE) nr.1225/2009 referitoare la retroactivitate, care reglementează strict condițiile de aplicare a măsurilor provizorii privind taxele antidumping precum și luarea măsurilor definitive.

Contestatoarea susține că potrivit prevederilor art.7 alin.(1), art.9 alin (4) și art.10 din Regulamentul (CE) nr.1225/2009, aplicarea retroactivă a taxei antidumping încalcă flagrant principiul neretroactivității consacrat prin art.15 alin.2 din Constituția României, unde se precizează că legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile, arătând că legea trebuie să producă efecte (drepturi și obligații) numai pentru faptele și actele săvârșite după data intrării în vigoare a acesteia, precum și art.6 din Codul civil, care prevede că legea civilă este aplicabilă cât timp este în vigoare, rezultând că legea civilă nu are putere retroactivă, fapt pentru care consideră că se impune anularea integrală a deciziei contestate.

Referitor la omisiunea aplicării de către autoritățile vamale a noului regim vamal, societatea arată că neperceperea de către organele vamale a taxelor antidumping de 85% corespunzătoare celor 4 declarații vamale depuse de societate în perioada 28.11.2009-16.06.2010 la momentul acceptării declarațiilor vamale respective, se datorează omisiunii aplicării de către autoritățile vamale a noului regim vamal aflat în vigoare la acea dată.

În susținere, societatea invocă prevederile art.240-243 alin.(1) din Legea nr.86/2006 privind Codul Vamal al României, arătând că în speță suma drepturilor de import se calculează de autoritatea vamală în momentul în care se afla în posesia datelor necesare și este înregistrată de aceasta în evidențele contabile în termen de cel mult două zile de la data la care autoritatea vamală a luat cunoștința de aceasta situație și poate calcula suma datorată legal.

În acest context contestatoarea apreciază că în cazul ei sunt relevante dispozițiile art.243 alin.(2) lit.b) din Codul Vamal și consideră decizia inițială a autorității vamale de a înscrie în evidența contabilă drepturile de import datorate de societate în baza celor 4 declarații vamale din perioada 28.11.2009-16.06.2010 la o sumă mai mică decât cea legal datorată, respectiv fără a fi aplicată taxa antidumping impusă prin Regulamentul nr.723/2011, intrat în vigoare la data de 27.07.2011, reprezintă o eroare exclusivă și culpabilă a autorității vamale.

Ca urmare contestatoarea apreciază că obligația de plată suplimentară dispusă în sarcina sa prin decizia de regularizare contestată în considerarea declarațiilor vamale din perioada 28.11.2009 - 16.06.2010 nu se poate naște în mod legal în sarcina sa căci vreme aceasta nu mai poate fi înscrisă în evidența contabilă a autorității vamale, astfel cum dispune art. 243 alin.(2) lit. b) din Codul Vamal

Societatea arată că taxa antidumping, calculată în conformitate cu Regulamentul CEE nr.91/2009, Regulamentul CEE nr.966/2010 și Regulamentul nr.723/2011, are caracterul unei amenzi și prin urmare aceasta nu este purtătoare de TVA, majorări și penalități de întârziere și totodată susține că potrivit art.219-220 din Codul vamal comunitar, obligația vamală nu poate lua naștere decât la data emiterii deciziei de regularizare a situației drept pentru care nu datorează accesoriile calculate.

Societatea invocă prescripția dreptului organului vamal de a comunica taxele antidumping pentru orice importuri care au avut loc cu mai mult de trei ani în urmă, potrivit prevederilor art.221 alin.(3) din Regulamentul (CEE) nr.2913/1992 privind Codul vamal comunitar, cu condiția ca termenul de prescripție să nu fi fost suspendat printr-o cale de atac în temeiul articolului 243 din același act normativ.

În acest sens contestatoarea precizează că în condițiile în care îi este impusă în anul 2014 o obligație de plată aferentă unor importuri care au avut loc cu 5 ani în urmă, încalcându-se astfel dispozițiile legale menționate, suma stabilită în sarcina societății este prescrisă, invocând în acest sens Decizia 149/UE/2014 de punere în aplicare a Consiliului din 18 martie 2014 de respingere a propunerii de Regulament de punere în aplicare de reinstituire a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii instituite asupra importurilor de anumite tipuri de încălțăminte cu fețe din piele originare din Republica Populară .X. și produse de .X. (HK) Ltd. .X. Ltd. .X. Ltd, .X. Ltd și .X. Ltd publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr.82 din data de 20.03.2014, **IN VIGOARE DE LA DATA PUBLICĂRII.**

Referitor la stabilirea obligațiilor accesorii contestatoarea susține că nu datorează majorările și penalitățile de întârziere impuse în mod abuziv în sarcina sa și arată că potrivit deciziei contestate, termenul de plată, potrivit art.222 din Regulamentul CEE nr.2913/1992 al Consiliului din 12.10.1992 este de 10 zile de la data comunicării către debitor, iar potrivit Ordinului Vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.7521/2006, termenul de plată este până la data de 5 a lunii următoare, când data comunicării este cuprinsă în intervalul 1 - 15 din lună și până la data de 20 a lunii următoare, când data comunicării este cuprinsă în intervalul 16 - 31 din lună și arată că termenul de plată al diferențelor de plată stabilite prin decizia contestată, constând în taxă antidumping și TVA, nici nu ar fi putut începe să curgă de la data depunerii declarațiilor vamale, întrucât la acea dată taxa antidumping în cauză nu era aplicabilă în baza unei norme legale în vigoare și cuantumul acesteia nici nu era stabilit, nici orientativ, nici provizoriu.

Contestatoarea susține că potrivit art.45 din Codul de procedură fiscală, decizia contestată produce efecte de la data comunicării, astfel că nu puteau fi calculate majorări și penalități de întârziere pentru perioada 28.01.2009-13.05.2014, întrucât cuantumul diferențelor de plată datorate de societate a fost adus la cunoștință abia la data de 13.05.2014, căci actul administrativ nu a produs efecte anterior comunicării și invocă în acest sens Sentința nr..X./10.11.2011 a Tribunalului .X., care a reținut ca validitatea unei obligații fiscale accesorii este condiționată de scadenta obligației principale, iar scadenta obligației principale nu poate interveni înainte de comunicarea actului administrativ fiscal sau de împlinirea termenului ulterior prevăzut în acesta precum și Decizia nr..X./08.10.2009 pronunțată de Curtea de Apel .X. potrivit căreia omisiunea declarării veniturilor din activități independente nu este sancționată de lege implicit, motiv pentru care nu se poate reține obligația de plată a majorărilor și penalităților de întârziere.

Societatea contestatoare consideră că stabilirea accesoriilor pentru perioada anterioară titlului de creanță este nelegală, motiv pentru care solicită anularea deciziei pentru regularizarea situației și în ceea ce privește sumele reprezentând majorări și penalități de întârziere.

În concluzie, pentru toate motivele invocate, societatea solicită anularea integrală atât a Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr..X./12.05.2014 cât și a procesului verbal de control încheiat la aceeași dată sub același număr.

II. Prin Procesul verbal de control nr..X./12.05.2014, care a stat la baza emiterii Deciziei pentru regularizarea situației nr..X./ 12.05.2014, organele vamale din cadrul Direcției supraveghere și control vamal, au constatat următoarele:

În perioada 15.10.2012 - 13.05.2014, organele de control vamal din cadrul Direcției Supraveghere și Control Vamal au efectuat un control ulterior asupra operațiunilor de punere în liberă circulație pentru mărfurile încadrate la grupa tarifara 7318, derulate de S.C. **.X. S.R.L** în perioada 2009 - 29.10.2010.

Prin adresa nr..**X./23.10.2012**, în baza art.59 din Ordinul Vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.7521/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice privind realizarea supravegherii și controlului vamal ulterior, organele vamale au suspendat activitatea de control până la obținerea informațiilor necesare încheierii actului de control iar prin adresa nr..**X./06.05.2014**, s-a comunicat agentului economic verificat reluarea controlului.

Obiectul controlului l-a constituit verificarea modului de punere în aplicare a Regulamentului CE nr.91/2009 al Consiliului referitor la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară **.X.**, pentru declarațiile vamale de punere în liberă circulație pentru produsul încadrat tarifar la grupa 7318, cu origine declarată Malaezia, depuse de societate în perioada 2009-29.10.2010.

În perioada supusă controlului, SC **.X. S.R.L.** a depus un număr de 7 declarații vamale, solicitând regimul vamal de punere în liberă circulație pentru produsele denumite generic "șuruburi", încadrate la grupa tarifara 7318, declarând la întocmirea formalităților vamale ca țară de origine și expediție Malaezia, din care un număr de 4 declarații vamale înregistrate sub nr..**X./28.11.2009**, nr..**X./31.12.2009**, nr..**X./20.05.2010** și nr..**X.** din data de 16.06.2010, au făcut obiectul controlului vamal ulterior.

În perioada depunerii celor 4 declarații vamale mai sus enumerate, respectiv 28.11.2009-16.06.2010, era în vigoare Regulamentul CE nr.91/2009 al Consiliului referitor la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară **.X.**

Organul vamal precizează că urmare nașterii suspiciunii privind eludarea reglementărilor antidumping prevăzute de Regulamentul CE nr.91/2009, au fost inițiate investigații cu privire la importul în Comunitate al produselor cu origine declarată Malaezia.

În urma anchetei efectuate de către Oficiul de Luptă Antifraudă al Comisiei Europene (OLAF) în colaborare cu autoritățile vamale din Malaezia, a fost întocmit Raportul final nr..**X./20.03.2014**, anexa nr.3 la procesul verbal de control, din care rezulta că pentru o serie de importuri în Comunitate, inclusiv România, marfa declarată „elemente de fixare din fier sau oțel” încadrată la grupa tarifara 7318, nu are origine Malaezia, așa cum este declarată în documentele vamale de import, originea reală fiind China.

Mecanismul utilizat a fost transbordarea mărfurilor originare din China, printr-un port din Malaezia și exportarea acestora către state membre din Comunitate cu origine declarată Malaezia.

Conform raportului final OLAF, în cazul S.C. .X. S.R.L. s-au identificat un număr de 4 declarații vamale de import, cu nr..X./28.11.2009, nr. .X./31.12.2009, nr. .X./20.05.2010 și nr. .X./ 16.06.2010, în care marfa declarată nu are origine Malaesia, originea reală demonstrată de către OLAF fiind China, în anexa acestuia fiind prezentată trasabilitatea mărfii care face obiectul controlului vamal ulterior, de la plecarea din China și sosirea în Malaesia – cu denumire vapor și nr. container, schimbarea nr.containerului - și până la expedierea în CE – cu denumire vapor, firma importatoare, data și nr.declarației de import, valoarea mărfii.

La stabilirea obligațiilor vamale, organele de control au avut în vedere prevederile art.1 alin.(2) din Regulamentul CE nr.91/2009, potrivit cărora asupra importurilor de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din R.P.Chineză s-a instituit o taxă antidumping definitivă în cotă de 85% aplicabilă prețului net franco frontiera comunitară înainte de vămuire și ale art.11 al Regulamentului CE nr.883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF).

De asemenea, la stabilirea obligațiilor vamale, organele de control vamal au avut în vedere prevederile art.39 alin.(1) și alin.(2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, art.100 alin.(5) și alin.(6) din Legea nr.86/2006 privind Codul Vamal al României, art.4, art.78, art.201 alin.(1) și alin.(3) din Regulamentul (CEE) nr.2913/92 al Consiliului din 12.10.1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar și art.199 din Regulamentul (CEE) nr.2454/1993 al Comisiei de aplicare a Codului Vamal Comunitar.

Prin procesul-verbal de control, organele vamale au constatat, urmare investigațiilor efectuate de către OLAF, că S.C. .X. S.R.L. a depus cele 4 declarații vamale care fac obiectul controlului vamal ulterior conținând date eronate privind originea mărfurilor denumite generic „șuruburi”, originea reală fiind China în loc de originea declarată eronat Malaesia, încălcându-se astfel prevederile art.199 din Regulamentul (CEE) nr.2454/1993 al Comisiei de aplicare a Codului vamal comunitar, drept pentru care echipa de control a procedat la stabilirea cuantumului taxelor antidumping și diferențelor de TVA aferente taxelor antidumping.

În consecință, prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite la controlul vamal nr..X./12.05.2014 emisă în baza Procesului verbal de control nr..X./12.05.2014, organele vamale din cadrul Direcției supraveghere și control vamal au calculat în sarcina contestatoarei drepturi de import stabilite suplimentar de plată în sumă totală de .X. lei, din care .X. lei taxe antidumping și .X. lei taxă pe valoarea adăugată aferentă taxei antidumping.

Pentru neplata la termen a taxelor antidumping și taxei pe valoarea adăugată aferentă au fost calculate obligații accesorii în temeiul art.119 alin.(1), art.120 alin.(1) și art.120¹ din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, după cum urmează:

- .X. lei majorări și penalități de întârziere aferente taxelor antidumping;
- .X. lei majorări și penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

III. Având în vedere susținerile contestatoarei și documentele invocate de aceasta, constatările organelor vamale și actele normative invocate de contestatoare și de organele vamale, se rețin următoarele:

A. Aspecte procedurale

Referitor la excepțiile ridicate de societate privind încălcarea de către organele vamale a prevederilor art. 63, art.64 alin.(1) și alin.(2)., art.69, din Ordinul Vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.7521/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice privind realizarea supravegherii și controlului vamal ulterior, în sensul că procesul verbal de control și decizia pentru regularizarea situației contestate nu conțin în mod clar motivele de fapt și temeiul de drept în baza cărora au fost emise, la procesul verbal de control nu au fost anexate declarațiile vamale care fac obiectul controlului și nici Raportul Final OLAF nr. .X. / 20.03.2014 și ca atare conținutul acestor documente nu a fost adus la cunoștința contestatoarei, și că procesul verbal de control nu are aplicate pe fiecare pagină ștampilele personale ale membrilor echipei de control, se rețin următoarele:

În urma analizei actelor atacate, organul de soluționare constată că atât în decizia pentru regularizarea situației cât și în procesul verbal de control sunt precizate motivele de fapt și temeiul de drept care au stat la baza întocmirii acestora, în conformitate cu prevederile art. 63 alin.(2) din Ordinul vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.7521/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice privind realizarea supravegherii și controlului vamal ulterior.

Astfel, în Decizia pentru regularizarea situației nr..X./ 12.05.2014, la pag. nr.2-3, pct.2.1.1. "*Motivul de fapt*" este descrisă situația de fapt, iar la pag. nr.3-4 la pct.2.1.2 "*Temeiul de drept*" sunt enumerate actele normative care au stat la baza emiterii deciziei și stabilirii de diferențe suplimentare de datorii vamale în conformitate cu Instrucțiunile de completare a formularului "*Decizie pentru regularizarea situației*" prevăzute în Anexa nr.8 din Ordinul Vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.7521 din 10 iulie 2006 pentru aprobarea Normelor metodologice privind realizarea supravegherii și controlului vamal ulterior.

De asemenea, din analiza Procesului verbal de control nr..X./12.05.2014, se reține că la paginile nr.2-3 este descrisă situația de fapt, iar la paginile nr.3-5 sunt precizate prevederile legale care au stat la baza întocmirii procesului verbal, conținutul procesului-verbal de control fiind întocmit în conformitate cu Anexa nr.6 din Ordinul Vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.7521/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice privind realizarea supravegherii și controlului vamal ulterior.

Referitor la susținerea societății privind neanexarea la procesul verbal de control a celor 4 declarații vamale care fac obiectul controlului, acestea nefiind comunicate și deci societatea neavând cunoștință de conținutul acestora, această susținere nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei, întrucât prin adresa nr..X./03.06.2014, organele vamale au precizat că *“la inițierea verificărilor societatea a pus la dispoziția echipei de control copii certificate după declarațiile vamale în cauză, care se aflau în original la societate în arhiva societății,”* acestea fiindu-i returnate la terminarea controlului, conform celor consemnate la finalul procesului verbal de control.

Mai mult, se reține că potrivit prevederilor art.4 pct.18 din Regulamentul (CEE) nr.2913/1992 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar, prin depunerea prin reprezentant S.C. .X. S.A. .X. și respectiv S.C. .X. S.R.L .X. la organul vamal a DVI nr..X./28.11.2009, DVI nr..X./31.12.2009, DVI nr..X./20.05.2010 și DVI nr..X./16.06.2010, importatorul, în speță S.C. .X. S.R.L și-a manifestat dorința de a plasa mărfurile sub un anumit regim vamal și în această situație se înțelege că societatea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască prevederile art.199 din Regulamentul (CEE) nr.2454/1993 al Comisiei de aplicare a Codului Vamal Comunitar, conform cărora: *“ [...] depunerea la biroul vamal a unei declarații semnate de către declarant sau reprezentatului acestuia, îl obligă pe acesta ca, în conformitate cu dispozițiile în vigoare, să răspundă de:*

- corectitudinea informațiilor înscrise în declarație;*
- autenticitatea documentelor anexate;*
- respectarea tuturor obligațiilor ce decurg din plasarea respectivelor mărfuri sub regimul vamal avut în vedere“.*

Referitor la susținerea societății privind neanexarea de către organul vamal la procesul verbal de control a Raportului final OLAF nr..X./20.03.2014, la care se face referire în actul de control, se reține că înainte de emiterea deciziei de regularizare a situației, prin adresa DGV-nr..X./06.05.2014 denumită *“Nota privind constatările aferente controlului vamal ulterior efectuat în baza Ordinului de control nr. .X./15.10.2012”*, Direcția generală a vămilor–Direcția supraveghere și control vamal a înștiințat societatea cu privire la concluziile cuprinse în Raportul final OLAF nr..X./20.03.2014 emis la finalizarea investigațiilor, astfel societatea fiind în cunoștință de cauză cu aspectele constatate la finalizarea investigațiilor efectuate de OLAF.

În ceea ce privește lipsa ștampilei personale a membrilor echipei de control de pe procesul verbal de control, aceasta nu constituie un motiv de anulare a actului întrucât acesta este semnat pe fiecare pagină de către membrii echipei de control, iar decizia de regularizarea situației care este titlu de creanță este contrasemnată și ștampilată de conducerea direcției din care fac parte organele de control.

Procesul verbal de control nu constituie titlu de creanță, fiind un act permergător întocmirii deciziei pentru regularizarea situației, așa cum rezultă din

dispozițiile art.78 alin.(1) din Ordinul Vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.7521/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice privind realizarea supravegherii și controlului vamal ulterior, unde se precizează:

“ Pe baza procesului-verbal de control și a notei de prezentare se emite documentul "Decizia pentru regularizarea situației". În conformitate cu prevederile art. 100 alin. (4) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, modelul "Deciziei pentru regularizarea situației" și instrucțiunile de completare sunt cele prevăzute în anexa nr. 8. Potrivit art. 100 alin. (8) din Legea nr. 86/2006, acest document constituie titlu de creanță”.

Din conținutul mențiunilor efectuate în cuprinsul procesului verbal de control, rezultă că acesta cuprinde referiri la numele și prenumele persoanelor imputernicite ale organului fiscal, potrivit legii, respectiv se menționează explicit numele în clar, funcția și semnătura persoanelor care au întocmit procesul verbal.

Se reține că ștampila este elementul care servește la autentificarea semnăturilor și elimină eventuala incertitudine că actul nu ar fi fost emis de organul vamal emitent și nu ar fi întocmit și semnat legal de persoanele în drept.

Ștampila nu afectează valabilitatea actului emis ci doar prezumția de autenticitate al actului, fapt nedemonstrat de contestatoare. Mai mult, se reține că procesul verbal de control a fost semnat de contestatoare în prezența organelor de control vamal.

Se reține că lipsa ștampilei pe actul administrativ fiscal nu atrage nulitatea acestuia deoarece art.46 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede limitativ elementele care atrag nulitatea, iar lipsa ștampilei nu se regăsește între acestea.

Referitor la invocarea de către societate a prescripției dreptului organelor vamale de a stabili obligații suplimentare, în raport de data nașterii datoriei vamale, se reține că, prin declarațiile vamale de import nr..X./28.11.2009, nr..X./31.12.2009, nr..X./20.05.2010 și nr..X./16.06.2010, S.C .X. SRL a pus în liberă circulație produse constând în anumite elemente de fixare din fier sau oțel, denumite generic “șuruburi”, încadrate la grupa tarifară 7318, achiziționate de la firma .X., .X., din .X., .X., iar la data îndeplinirii formalităților de vămuire societatea a declarat ca țară de origine și expediție Malaezia, în baza certificatelor de origine preferențială eliberate de Ministerul Comerțului Internațional și Industriei din Malaezia.

În baza informațiilor cuprinse în Raportul final nr..X./20.03.2014, înregistrat la Direcția Generală a Vămirilor cu nr. .X./14.04.2014, întocmit de OLAF la finalizarea investigațiilor cu privire la importurile în Comunitatea Europeană de elemente de fixare din fier sau oțel (șuruburi) din Malaezia, suspecte a fi originare din China, derulate în perioada 2009-29.10.2010, încadrate la grupa tarifară 7318, s-a constatat că în cazul S.C. .X. S.R.L., pentru produsele importate cu DVI nr..X./28.11.2009, DVI nr..X./31.12.2009, DVI nr. .X./20.05.2010 și DVI nr..X./16.06.2010, denumite generic “șuruburi”, încadrate tarifar la grupa

7318, originea produselor importate a fost China și nu Malaezia cum a declarat societatea și prin urmare organele vamale au stabilit că produsele în cauză intră sub incidența prevederilor art.1 alin.(2) din Regulamentul CE nr.91/2009 al Consiliului din 26 ianuarie 2009, referitor la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară .X., drept pentru care, prin Decizia pentru regularizarea situației nr..X./12.05.2014 emisă în baza Procesului verbal de control nr..X./12.05.2014, au stabilit în sarcina societății obligații suplimentare de plată în sumă totală de .X. lei reprezentând taxe antidumping în sumă de .X. lei, taxă pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei și accesorii aferente acestora în sumă de .X. lei.

Prin contestația formulată împotriva actelor de impunere societatea invocă art.221 alin.(3) din Regulamentul (CEE) nr.2913/92 al Consiliului, de instituire a Codului vamal comunitar, în sensul că a intervenit prescripția dreptului organelor vamale de a comunica taxe antidumping, în condițiile în care importurile au fost efectuate în perioada 28.11.2009-16.06.2010, iar taxele antidumping aferente importului au fost comunicate societății la data de 13.05.2014, prin Decizia pentru regularizarea situației nr..X./12.05.2014, deci peste termenul de prescripție de 3 ani, fără a fi introdusă o acțiune care să suspende termenul de prescripție în sensul art.243 din Codul vamal comunitar, aceasta fiind singura cauză de suspendare a termenului de prescripție prevăzută de Codul Vamal Comunitar.

Astfel, potrivit art. 221 alin.(3) și alin.(4) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal Comunitar care precizează:

„(3) Comunicarea către debitor nu poate fi făcută după expirarea unui termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală. Acest termen se suspendă din momentul introducerii unei acțiuni în conformitate cu art. 243, pe durata acțiunii.

(4) Atunci când datoria vamală este rezultatul unui act care, în momentul săvârșirii, putea declanșa urmărirea penală, valoarea poate fi comunicată debitorului, în conformitate cu condițiile prevăzute în dispozițiile legale în vigoare, după expirarea perioadei de trei ani menționată în alin. (3)”.

Se reține că datoria vamală nu poate fi comunicată debitorului după expirarea unei perioade de 3 ani de la data nașterii datoriei vamale exceptând situația în care datoria vamală este rezultatul unui act care la data la care a fost comis putea declanșa urmărirea penală, caz în care datoria vamală poate fi comunicată, în condițiile prevăzute de reglementările în vigoare și după expirarea perioadei de 3 ani.

Astfel, se reține că într-o cauză similară, prin Nota conținând avizul juridic 3/2013 emisă de OLAF cu privire la interpretarea art.221 alin.(4) din Regulamentul (CEE) nr.2913/92, sunt invocate cauzele în care s-a pronunțat Curtea Europeană de Justiție, respectiv C-62/06 Zefeser, C-124/08 și C-125/08 Snauwaert and others și C-75/09 Agra, în sensul că, este de competența autorităților vamale chemate să stabilească valoarea exactă a taxelor la import sau la export în cauză, calificarea unui act drept *„act care poate declanșa*

urmărirea penală” în sensul alin. (4) al art. 221 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92.

Calificarea unui act drept „*act care poate declanșa urmărirea penală*” nu constituie o constatare a faptului că a fost săvârșită efectiv o infracțiune, calificarea menționată nu se face decât în cadrul și în scopul unei proceduri de natură administrativă care are ca unic scop să permită autorităților respective remedierea percepției incorecte sau insuficiente a taxelor la import sau la export.

Acest articol nu impune nici ca urmărirea penală să fie efectiv începută de autoritățile penale ale unui stat membru și să se încheie cu o condamnare a autorilor actului în cauză, nici, a fortiori, ca urmărirea penală să nu fie prescrisă.

În măsura în care dreptul Uniunii nu conține norme comune în materie, este de competența fiecărui stat membru să își determine regimul prescripției datoriei vamale care nu au putut fi constatate din cauza unui fapt care poate declanșa urmărirea penală.

Prin urmare, se reține că termenul de 3 ani poate fi extins potrivit art.221 alin.(4) din Regulamentul (CEE) nr.2913/92 în condițiile legislației naționale iar organele vamale trebuie să stabilească dacă situația în cauză a fost un act care ar fi putut declanșa urmărirea penală la data la care a fost comis, existența unei condamnări sau inițierea unei urmăriri penale nefiind necesare. De asemenea, organele vamale trebuie să recupereze datoria vamală chiar dacă a încetat urmărirea penală sau dacă debitorul nu este persoana care a comis actul.

Astfel, se reține că organele vamale au efectuat controlul ulterior în baza informațiilor transmise de OLAF prin Raportul final nr..X./20.03.2014 întocmit ca urmare a verificărilor privind originea declarată în vamă pentru marfa importată cu DVI nr..X./28.11.2009, DVI nr..X./31.12.2009, DVI nr. .X./20.05.2010 și DVI nr..X./16.06.2010, iar potrivit acestor informații originea reală a mărfii este Republica Populară .X. și nu Malaezia așa cum în mod eronat a declarat societatea, potrivit certificatului de origine emis de autoritatea competentă din Malaezia în baza unor informații nereale.

Prin urmare, organele vamale, apreciind acest act drept un “*act care la data la care a fost comis putea declanșa urmărirea penală*” și care le-a împiedicat să stabilească nivelul corect al datoriei vamale, în mod legal au extins peste trei ani termenul de comunicare a datoriei vamale debitorului prin Decizia pentru regularizarea situației nr..X./12.05.2014, chiar dacă nu se va dovedi că debitorul este cel care a comis actul respectiv, motiv pentru care excepția ridicată de societate se va respinge ca nefondată, contestația urmând a fi analizată pe fond.

Referitor la invocarea de către societate a Deciziei .X./UE/2014 de punere în aplicare a consiliului din 18 martie 2014 de respingere a propunerii de Regulament de punere în aplicare de reinstituire a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii instituite asupra importurilor de anumite tipuri de încălțăminte cu fețe din piele originare din Republica Populară .X. și produse de .X. Ltd. .X. Ltd. .X.Ltd, .X. de 20.03.2014, **ÎN VIGOARE DE LA DATA PUBLICĂRII, ÎN SENSUL CĂ APLICAREA RETROACTIVĂ A DEROGĂRII DE LA art.221 alin.(3) din Regulamentul (CEE) nr.2913/1992 privind Codul vamal**

comunitar NU ESTE POSIBILĂ ÎN ACEST CAZ, SE REȚINE CĂ ACEASTA NU SE CIRCUMSCRIE SPEȚEI.

ASTFEL, DECIZIA ÎN CAUZĂ ESTE DATĂ CA URMARE A CONTESTĂRII DE CĂTRE ANUMIȚI PRODUCĂTORI EXPORTATORI DE ÎNCĂLȚĂMINTE CU FEȚE DIN PIELE ORIGINARĂ DIN REPUBLICA POPULARĂ .X. A Regulamentului (CE) nr.1472/2006 al Consiliului din 5 octombrie 2006 de instituire a unui drept antidumping definitiv și de percepere definitivă a dreptului provizoriu instituit asupra importurilor de anumite tipuri de încălțăminte cu față de piele originare din Republica Populară .X. și din Republica Populară Democrată Vietnam și este APLICABILĂ DOAR ÎN ACEST CAZ ȘI DOAR SOCIETĂȚILOR MENȚIONATE ÎN DECIZIE, CU ATÂT MAI MULT CU CÂT OPERAȚIUNILE LA CARE SE FACE REFERIRE PRECUM ȘI REGLEMENTĂRILE AVUTE ÎN VEDERE NU SUNT COMPARABILE CU OPERAȚIUNILE DE IMPORT EFECTUATE DE CONTESTATOARE.

Referitor la excepțiile ridicate de contestatoare, se reține că, potrivit doctrinei, trăsăturile generale ale nulității sunt nesocotirea dispozițiilor legale privitoare la elementele imperative pe care trebuie să le conțină respectivul act juridic, în speță producerea unei vătămări precum și că respectiva vătămare să nu poată fi înlăturată în alt mod decât prin anularea actului, astfel încât se desprinde concluzia că sancțiunea intervine ca o ultimă rațiune, numai în măsura îndeplinirii cumulate a condițiilor mai sus prezentate.

Astfel încât, chiar admitând existența unor nereguli procedurale, contestatoarea nu a probat sub nicio formă vreo vătămare rezultată din acea presupusă neregularitate procesuală și care să conducă la anularea actelor administrative fiscale contestate.

În concluzie, având în vedere că excepțiile ridicate de contestatoare nu sunt fondate și nu sunt de natură să conducă la nulitatea Deciziei pentru regularizarea situației nr..X./12.05.2014 și Procesului verbal de control nr..X./12.05.2014 în baza căruia a fost emisă decizia contestată, acestea nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a contestației, motiv pentru care se va trece la soluționarea pe fond a cauzei.

B. Aspecte de fond

Referitor la suma totală de .X. lei din care suma de .X. lei reprezintă taxă antidumping, suma de .X. lei reprezintă taxă pe valoarea adăugată, suma de .X. lei reprezintă majorări și penalități de întârziere aferente taxelor antidumping și suma de .X. lei reprezintă majorări și penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată, cauza supusă soluționării este dacă societatea contestatoare datorează taxă antidumping și pe cale de consecință și taxă pe valoarea adăugată, aferente mărfurilor importate, declarate de societate ca având originea din Malaezia, în condițiile în care prin Raportul final OLAF nr..X./20.03.2014 s-a stabilit că mărfurile în cauză erau originare din China.

În fapt, din documentele existente la dosarul cauzei se reține că în perioada 28.11.2009-16.06.2010, S.C .X. SRL a depus un număr de 4 declarații vamale de import, înregistrate la organele vamale sub nr..X./28.11.2009, nr..X./31.12.2009, nr..X./20.05.2010 și nr..X. din data de 16.06.2010, solicitând regimul vamal de punere în liberă circulație pentru produsele denumite generic "șuruburi", încadrate la grupa tarifară 7318, declarând la întocmirea formalităților vamale ca țară de origine și expediție Malaezia.

La finalizarea investigațiilor cu privire la importurile în Comunitatea Europeană de elemente de fixare din fier sau oțel (șuruburi) din Malaezia, suspecte a fi originare din China, derulate în perioada 2009-29.10.2010, OLAF a înaintat Direcției generale a vămilor Raportul Final nr..X. /20.03.2014, înregistrat la această instituție sub nr..X./14.04.2014, prin care s-au constatat următoarele:

-în urma investigațiilor efectuate de către OLAF în colaborare cu autoritățile vamale din Malaezia rezultă că pentru o serie de importuri în Comunitate, inclusiv România, marfa declarată „elemente de fixare din fier sau oțel” încadrata la grupa tarifară 7318, nu are origine Malaezia, așa cum este declarată în documentele vamale de import, originea reală fiind China;

- eludarea taxelor antidumping impuse de către Regulamentul CE nr. 91/2009 asupra importurilor de elemente de fixare din fier sau oțel originare din China s-a efectuat prin transbordarea mărfurilor în cauza în alte containere, în portul Klang-Malaezia, și exportul acestora către Comunitatea Europeană cu origine declarată în mod eronat Malaezia;

- conform anexei la Raportul Final OLAF, în cazul S.C. .X. S.R.L. s-au identificat un număr de 4 declarații vamale de import în care marfa declarată nu are origine Malaezia, originea reală (demonstrată de către OLAF) fiind China:

DVI nr. .X./28.11.2009;

DVI nr. .X./31.12.2009;

DVI nr. .X./20.05.2010;

DVI nr. .X./16.06.2010.

Având în vedere prevederile art.11 alin.(1) - (3) din Regulamentul (UE, Euratom) nr.883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului, coroborate cu prevederile art.1 alin. (2) din Regulamentul CE nr.91/2009 al Consiliului din 26 ianuarie 2009, referitor la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară .X. precum și prevederile art.139 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, prin Decizia pentru regularizarea situației nr..X./12.05.2014 emisă în baza Procesului verbal de control nr..X./12.05.2014, organele vamale au stabilit suplimentar de plată în sarcina contestatoarei taxă antidumping în sumă de .X. lei și taxă pe

valoarea adăugată aferentă taxei antidumping în sumă de .X. lei precum și accesorii aferente acestora în sumă de .X. lei.

În drept, în perioada în care societatea a efectuat importurile de produse denumite generic “șuruburi” încadrate în grupa tarifară 7318 - “Șuruburi, buloane, piulițe, tirfoane, cârlige filetate, nituri, știfturi, pene, șaibe (inclusiv șaibele elastice, de siguranță) și articole similare, din fontă, din fier sau din oțel”, era în vigoare Regulamentul CE nr.91/2009 al Consiliului din 26 ianuarie 2009, referitor la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară .X., prin care Comisia Europeană a instituit o taxă antidumping provizorie asupra importurilor de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară .X., în care la art.1 se precizează:

“(1) Se impune o taxă antidumping definitivă asupra anumitor elemente de fixare din fier sau oțel, altele decât elementele de fixare din oțel inoxidabil, precum: șuruburi pentru lemn (cu excepția tirfoanelor), șuruburi autofiletante, alte șuruburi și buloane cu cap (împreună sau nu cu piulițele sau șaibele aferente, dar cu excepția șuruburilor realizate din bare, tije, profile ori sârme, cu secțiunea plină și diametrul sub 6 mm și cu excepția șuruburilor și a buloanelor pentru fixarea elementelor de ca le ferată) și șaibe, originare din Republica Populară .X., încadrate la codurile NC 7318 12 90, 7318 14 91, 7318 14 99, 7318 15 59, 7318 15 69, 7318 15 81, 7318 15 89, ex 7318 15 90, ex 7318 21 00 și ex 7318 22 00 (coduri TARIC 7318 15 90 19, 7318 15 90 69, 7318 15 90 89, 7318 21 00 29, 7318 21 00 99, 7318 22 00 29 și 7318 22 00 99).

(2) Nivelul taxei antidumping definitive aplicabile prețului net franco frontieră comunitară, înainte de vămuire, pentru produsele fabricate de către societățile menționate în continuare, se stabilește după cum urmează:

.X.	.X.	.X.
.X.	.X.	.X.
.X.	.X.	.X.
.X.	.X.	.X.
.X.	.X.	.X.
.X.	.X.	.X.
.X.	.X.	.X.
.X.	.X.	.X.
.X.	.X.	.X.
.X.	.X.	.X.
.X.	.X.	.X.
.X.	.X.	.X.

Potrivit art. 11 din Regulamentul (UE, Euratom) nr.883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului, privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului, se prevede că:

Art. 11 - Raportul investigației și măsurile care urmează a fi întreprinse în urma investigațiilor.

(1) La încheierea unei investigații a oficiului, se redactează un raport sub autoritatea directorului general. Raportul include o prezentare a temeiului juridic al investigației, etapele procedurale urmate, faptele constatate și încadrarea lor juridică preliminară, impactul financiar estimat al faptelor constatate, respectarea garanțiilor procedurale în conformitate cu articolul 9 și concluziile investigației.

Raportul este însoțit de recomandările directorului general cu privire la întreprinderea sau nu a unei acțiuni. Aceste recomandări indică, după caz, orice acțiune disciplinară, administrativă, financiară și/sau judiciară din partea instituțiilor, organismelor, oficiilor și agențiilor și din partea autorităților competente ale statelor membre în cauză și specifică, în mod special, sumele estimate care urmează a fi recuperate, precum și încadrarea juridică preliminară a faptelor constatate.

(2) La redactarea acestor rapoarte și recomandări se ia în considerare legislația națională a statului membru respectiv. Rapoartele redactate pe această

bază constituie probe admisibile în procedurile administrative sau judiciare ale statului membru în care utilizarea acestora se dovedește necesară, în același mod și în aceleași condiții ca și rapoartele administrative redactate de inspectorii administrativi naționali. Acestea sunt supuse aceluiași reguli de evaluare ca și cele aplicabile rapoartelor administrative redactate de către inspectorii administrativi naționali și au aceeași valoare probatorie ca și rapoartele respective.

(3) Rapoartele și recomandările redactate în urma unei investigații externe și orice documente conexe relevante sunt transmise autorităților competente ale statelor membre în cauză, în conformitate cu normele privind investigațiile externe, și, după caz, serviciilor competente ale Comisiei.

(4) Rapoartele și recomandările redactate în urma unei investigații interne și orice informații conexe relevante sunt transmise instituției, organismului, oficiului sau agenției respective. Instituția, organismul, oficiul sau agenția respectivă ia acele măsuri, îndeosebi de natură disciplinară sau judiciară, pe care rezultatele investigației interne le reclamă și raportează aceste măsuri oficiului în termenul stabilit în recomandările care însoțesc raportul și, în plus, la cererea oficiului.

(5) În cazul în care raportul redactat după o investigație internă dezvăluie existența unor fapte care ar putea avea consecințe pe plan penal, aceste informații se transmit autorităților judiciare ale statului membru în cauză.

(6) La cererea oficiului, autoritățile competente ale statelor membre în cauză transmit informații oficiului în timp util privind măsurile luate, dacă există, în urma transmiterii de către directorul general a recomandărilor sale în conformitate cu alineatul (3) și în urma transmiterii de către oficiu a oricăror informații în conformitate cu alineatul (5)”.

De asemenea, potrivit Regulamentului (CE) nr. 515/97 al Consiliului, privind asistența reciprocă între autoritățile administrative ale statelor membre și cooperarea dintre acestea și Comisie, în vederea asigurării aplicării corespunzătoare a legislației din domeniile vamale și agricol, Comisia Europeană prin intermediul OLAF poate solicita autorităților vamale din țări terțe efectuarea unor investigații referitoare la domeniul avut în vedere, iar “constatățile, atestările, informațiile, documentele, copiile certificate pentru conformitate și toate informațiile obținute de personalul autorității solicitate și comunicate autorității solicitante pe parcursul asistenței prevăzute la art. 4-11 pot fi invocate ca probe de către organismele competente ale statelor membre ale autorității solicitante”.

Potrivit acestor dispoziții legale se reține că rapoartele redactate de OLAF în urma investigațiilor, constituie probe admisibile în procedurile administrative sau judiciare ale statului membru în care utilizarea acestora se dovedește necesară, în același mod și în aceleași condiții ca și rapoartele administrative redactate de inspectorii administrativi naționali și de asemenea sunt supuse aceluiași reguli de evaluare ca și cele aplicabile rapoartelor administrative redactate de către inspectorii administrativi naționali având aceeași valoare probatorie ca și rapoartele respective.

Prin urmare, având în vedere faptul că potrivit Raportului final nr..X./20.03.2014 al OLAF, mărfurile importate de S.C. .X. S.R.L. au origine China, se reține că sunt supuse unei taxe antidumping aplicabilă pentru prețul net franco frontieră al Uniunii, nivelul taxei antidumping fiind de 85% întrucât producătorul-exportatorul nu se regăsește în tabelul prevăzut la art.1 alin.(2) și nici în anexa nr.1 a Regulamentul CE nr.91/2009 al Consiliului din 26 ianuarie 2009 referitor la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară .X..

În consecință, în mod legal organele vamale din cadrul Direcției generale a vămilelor–Direcția supraveghere și control vamal au calculat în sarcina importatorului taxă antidumping aferentă celor 4 operațiuni de import mai sus precizate în sumă de .X. lei, prin aplicarea cotei de 85% asupra prețului net franco frontieră uniune al produselor importate.

În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată aferentă importurilor efectuate, în speță sunt incidente prevederile art.136 alin.(1) și art.139 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare pe perioada derulării importurilor, 28.11.2009-16.06.2010, care precizează:

“ART. 136 Faptul generator și exigibilitatea pentru importul de bunuri

(1) În ca z ul în care, la import, bunurile sunt supuse taxelor vamale, taxelor agricole sau altor taxe comunitare similare, stabilite ca urmare a unei politici comune, faptul generator și exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervin la data la care intervin faptul generator și exigibilitatea respectivelor taxe comunitare. (...)

ART. 139 Baza de impozitare pentru import

(1) Baza de impozitare pentru importul de bunuri este valoarea în vamă a bunurilor, stabilită conform legislației vamale în vigoare, la care se adaugă orice taxe, impozite, comisioane și alte taxe datorate în afara României, precum și cele datorate ca urmare a importului bunurilor în România, cu excepția taxei pe valoarea adăugată care urmează a fi percepută.”

Se reține ca importul de bunuri este o operațiune supusă taxei pe valoarea adăugată, aceasta fiind percepută pe teritoriul statului membru în care marfa intră în Uniune, iar exigibilitatea taxei intervine la data la care bunurile sunt supuse taxelor vamale.

Având în vedere prevederile legale mai sus enunțate, precum și faptul că taxa antidumping se include în baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, în mod legal organele vamale au calculat în sarcina societății pe cale de consecință taxă pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei aferentă taxelor antidumping, stabilite pentru mărfurile importate, respectiv șuruburi.

Referitor la susținerea societății privind nerespectarea principiului neretroactivității legii prin aplicarea retroactivă a Regulamentului (CE) nr.723/2011 privind extinderea taxei antidumping definitive impuse prin

Regulamentul (CE) nr.91/2009 la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaezia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca provenind din Malaezia, pentru cele 4 operațiuni de import efectuate anterior intrării în vigoare a acestui act normativ, și anume în perioada 28.11.2009-16.06.2010, cu încălcarea prevederilor art. 10 alin.(1) și alin.(2) din Regulamentul (CE) nr.1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 precum și cu încălcarea flagrantă a principiului neretroactivității, consacrat prin art.15 alin.2 din Constituția României, aceasta nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației întrucât prin actele de control nu s-a făcut aplicarea Regulamentului (CE) nr.723/2011 privind extinderea taxei antidumping definitive impuse prin Regulamentul (CE) nr.91/2009 la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaezia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca provenind din Malaezia, această reglementare vamală comunitară nefiind invocată de către organele vamale nici la descrierea situației de fapt, nici la invocarea temeiului de drept și nici în constatările și concluziile cuprinse în actele administrative fiscale contestate.

În acest sens se reține că organele vamale au stabilit în sarcina societății taxele antidumping contestate în baza prevederilor art.1 alin.(2) din Regulamentul CE nr.91/2009 al Consiliului din 26 ianuarie 2009, referitor la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară .X., act normativ aflat în vigoare în perioada efectuării importurilor respective, având ca act premergător Raportul Final OLAF nr..X./20.03.2014, prin care se demonstrează că originea reală a mărfurilor importate de contestatoare prin cele 4 declarații vamale supuse verificării ulterioare este China și nu Malaezia, datoria vamală fiind în mod legal înscrisă în evidența contabilă a vămii după întocmirea Deciziei pentru regularizarea situației nr..X./ 12.05.2014 emisă în baza Procesului verbal de control nr. .X./12.05.2014, conform art.243 alin.(1) din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare.

Referitor la susținerea societății privind înscrierea datoriei vamale în evidența vămii la data intrării în vigoare a Regulamentului (CE) nr.723/2011 privind extinderea taxei antidumping definitive impuse prin Regulamentul (CE) nr.91/2009 la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaezia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca provenind din Malaezia, această susținere nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației având în vedere prevederile art.243 alin.(1) din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, la care s-a făcut mai sus referire, cu atât mai mult cu cât mărfurile importate nu au fost supuse procedurii de înregistrare prevăzută de Regulamentul (UE) nr. 966/2010 al Comisiei din 27 octombrie 2010 de deschidere a unei anchete privind eventuala eludare a măsurilor antidumping instituite prin Regulamentul (CE) nr. 91/2009 al Consiliului la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară .X. prin importuri de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu

declarate ca fiind originare din această țară, și de supunere a acestor importuri la înregistrare.

Referitor la afirmația contestatoarei potrivit căreia organele vamale au întocmit actul de control fără să fie îndeplinite condițiile legale pentru luarea măsurilor pentru regularizarea situației prevăzute de art.100 alin.(3) din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal al României, respectiv art.78 alin.(2) din Regulamentul (CEE) nr.2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal Comunitar, întrucât prin actele administrativ fiscale contestate organele vamale nu probează și nu susțin furnizarea unor informații inexacte sau incomplete de către societate, care să justifice recalcularea drepturilor de import aferente, se reține că, potrivit art.199 din Regulamentul (CEE) nr.2454/93 al Comisiei, de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului, de instituire a Codului Vamal Comunitar,

"[...] depunerea la biroul vamal a unei declarații semnate de către declarant sau reprezentantul acestuia îl obligă pe acesta ca, în conformitate cu dispozițiile în vigoare să răspundă de corectitudinea informațiilor înscrise în declarație, de autenticitatea documentelor anexate și de respectarea tuturor obligațiilor ce decurg din plasarea respectivelor mărfuri sub regimul avut în vedere", iar potrivit art. 4 alin. (20) din Regulamentul (CEE) nr.2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal Comunitar,

„(20) acordarea liberului de vamă este acțiunea prin care autoritățile vamale pun mărfurile la dispoziție în scopurile prevăzute de regimul vamal sub care au fost plasate”.

În aceste condiții, se reține că obligația de înscriere în declarațiile vamale a încadrării tarifare a mărfurilor și de calculare a taxelor vamale corespunzătoare acestora, revine titularului de operațiune, iar organele vamale acordă liberul de vamă și pun la dispoziția titularului mărfurile, conform regimului vamal declarat, sub rezerva controlului ulterior conform art.78 alin. (2) și (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului, de instituire a Codului Vamal Comunitar, care prevede că:

"(2) Autoritățile vamale, după acordarea liberului de vamă și pentru a se convinge de acuratețea datelor cuprinse în declarație, pot controla documentele comerciale și datele referitoare la operațiunile de import sau export, cu privire la mărfurile în cauză sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri. Asemenea controale pot fi efectuate la sediul declarantului, al oricărei alte persoane interesate direct sau indirect din punct de vedere profesional de operațiunile menționate sau al oricărei alte persoane aflată în posesia documentului și a datelor menționate în scopuri comerciale. Aceste autorități pot verifica, de asemenea, mărfurile, când este încă posibil ca ele să fie prezentate.

(3) Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau incorecte, autoritățile vamale, în conformitate situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun”.

Or în speță, așa cum s-a arătat mai sus, organele vamale, în mod legal după acordarea liberului de vamă au verificat datele și documente referitoare la cele 4 operațiuni vamale efectuate de societate, cu privire la originea mărfurilor din declarațiile vamale, luând măsurile necesare pentru reglementarea situației și pe cale de consecință au emis Decizia pentru regularizarea situației nr. .X./12.05.2014, întrucât societatea prin declarațiile vamale depuse a declarat originea mărfurilor în mod eronat.

De asemenea, se reține că în speță cele 4 declarații vamale, după acordarea liberului de vamă, nu au mai fost supuse, până la data Deciziei pentru regularizarea situației nr..X./12.05.2014 emisă în baza Procesului verbal de control nr..X./12.05.2014, unui alt control vamal ulterior, situație în care ar fi intervenit restricțiile impuse de art. 100 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României.

Societatea face confuzie între controlul documentar efectuat la momentul acceptării declarației vamale și controlul ulterior reglementat de art.78 din Regulamentul (CE) nr.2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal Comunitar.

Ceea ce reglementează art.78 din Regulamentul (CE) nr. 2913/92 al Consiliului, de instituire a Codului vamal Comunitar, respectiv art.100 alin.(3) din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, este succesiunea a două controale ulterioare, însă în cauză ne regăsim în situația în care declarațiile vamale au fost supuse unui singur control ulterior finalizat prin Decizia pentru regularizarea situației nr. .X./12.05.2014.

Față de cele de mai sus se reține că organele vamale au stabilit în mod legal în sarcina societății, prin decizia pentru regularizarea situației contestată, debitul suplimentar de plată în sumă totală de .X. lei din care suma de .X. lei reprezintă taxă antidumping și suma de .X. lei reprezintă taxă pe valoarea adăugată.

Având în vedere cele mai sus reținute, în temeiul dispozițiilor art.216 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile pct.11.1 lit.a) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr./2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, urmează să fie respinsă ca neîntemeiată contestația formulată de S.C. .X. S.R.L. pentru suma totală de .X. lei din care suma de .X. lei reprezintă taxă antidumping și suma de .X. lei reprezintă taxă pe valoarea adăugată.

Referitor la obligațiile accesorii în sumă totală de .X. lei din care suma de.X. lei reprezintă majorări și penalități de întârziere aferente taxelor antidumping și suma de .X. lei reprezintă majorări și penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată, în drept sunt aplicabile dispozițiile art.119 alin.(1), art.120 alin.(1) și art.120¹ alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003

privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd că:

“Art. 119 Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări și penalități de întârziere.

(...)

ART. 120 Dobânzi

(1) Dobânzile reprezintă echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale ca urmare a neachitării de către debitor a obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

ART. 120¹ Penalități de întârziere

(1) Penalitățile de întârziere reprezintă sancțiunea pentru neîndeplinirea obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv. Dispozițiile art. 120 alin. (2) - (6) sunt aplicabile în mod corespunzător.”

Potrivit prevederilor legale mai sus invocate, majorările și penalitățile de întârziere se calculează pentru neachitarea la scadență a obligațiilor bugetare.

Având în vedere prevederile art.201 din Regulamentul (CEE) nr.2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal Comunitar, unde se prevede:

“1.O datorie vamală la import poate să ia naștere prin:

(a)punerea în liberă circulație a mărfurilor supuse drepturilor de import (...)

2.O datorie vamală se naște în momentul acceptării declarației vamale în cauză.”

se reține ca datoria vamală a luat naștere la data depunerii fiecărei declarații vamale de punere în liberă circulație a mărfurilor.

Prin urmare, având în vedere faptul că datoria vamală s-a născut la data depunerii declarațiilor vamale de import, fapt coroborat cu prevederile referitoare la accesorii, citate mai sus, conduce la concluzia că data de la care curg aceste accesorii este data nașterii datoriei vamale.

Referitor la susținerea societății că decizia contestată produce efecte de la data comunicării, astfel că nu puteau fi calculate majorări de întârziere înaintea acestei date nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei, întrucât termenul de plată nu reprezintă un **termen de scadență** a obligațiilor vamale cu titlu de taxe antidumping și taxă pe valoarea adăugată aferentă, ci reprezintă un termen în care societatea are obligația să achite obligațiile fiscale fără a se declanșa procedurile de executare, societatea făcând astfel confuzie între scadența unei obligații bugetare stabilite de lege și termenul de plată.

Se reține că termenul de plată este acordat de legiuitor ca o perioadă de grație în vederea achitării obligațiilor, iar neachitarea acestora atrage executarea silită, în timp ce depășirea termenului de scadență atrage plata majorărilor prevăzute și calculate conform art.119 și art.120 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, se reține că termenul de scadență nu se confundă cu termenul de plată care reprezintă termenul până la care contribuabilul trebuie să achite suma respectivă și care este eșalonat în funcție de data comunicării, spre deosebire de data scadență, care este stabilită în raport cu norma juridică încălcată și cu natura impunerii.

Prin urmare, având în vedere faptul că datoria vamală s-a născut la data depunerii declarațiilor vamale de import, fapt coroborat cu prevederile referitoare la accesorii, citate mai sus, conduce la concluzia că data de la care curg aceste accesorii este data nașterii datoriei vamale.

Referitor la Sentința nr..X./10.11.2011 a Tribunalului .X. și Decizia nr..X./08.10.2009 pronunțată de Curtea de Apel .X., invocate de contestatoare în sprijinul nedatorării majorărilor și penalităților de întârziere stabilite prin decizia de regularizare a situației contestată, acestea nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a contestației întrucât nu se circumscriu speței, nefiind referitoare la operațiuni și obligații vamale și în consecință se supun altor reglementări de drept, spre deosebire de contestația supusă soluționării care se supune reglementărilor vamale în vigoare, conform cărora datoria vamală se naște la momentul depunerii declarației vamale, are ca și titlu de creanță chiar declarația vamală depusă de către titularul operațiunii vamale, direct sau prin reprezentant - în speță S.C. .X. S.A. .X. și respectiv S.C. .X. S.R.L. .X., iar organele vamale acceptă declarația vamală sub rezerva modificării acesteia dacă la controlul vamal ulterior se constată furnizarea de către importator a unor informații inexacte sau incomplete, cum este și cazul SC .X. SRL, ocazie cu care, prin emiterea deciziei de regularizare a situației organele vamale nu fac decât să instituie măsurile de recuperare a datoriei vamale nedeclarate sau declarate incorect de către titularul operațiunii vamale și în consecință accesoriile se datorează pentru neplata la scadență a datoriei vamale născută la data depunerii declarației vamale și curg de la data nașterii acesteia și până la data stingerii inclusiv.

Totodată, se reține că potrivit art.9(3) *„Interpretarea legii”* din Legea nr.287/2009 privind Codul Civil, *„Interpretarea legii de către instanță se face numai în scopul aplicării ei în cazul dedus judecății”*, coroborat cu prevederile art.10 *„Interzicerea analogiei”* din același act normativ care prevede că *„Legile care derogă de la o dispoziție generală [...] se aplică numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege”*, astfel încât o anumită interpretare a legii de către instanță nu poate fi aplicată prin analogie și în alte spețe, astfel încât alegația contestatoarei nu poate fi avută în vedere în soluționarea cauzei.

Mai mult, se reține că în hotărârile judecătorești invocate s-a constatat inexistența titlului de creanță prin omisiunea declarării veniturilor din activități independente de către beneficiarul de venit și respectiv necomunicarea instiințării de plata, în timp ce în speță nu există asemenea deficiențe.

Având în vedere cele mai sus, precum și faptul că în sarcina societății a fost reținut ca datorat debitul în suma de .X. lei din care suma de .X. lei reprezintă taxă antidumping și suma de .X. lei reprezintă taxă pe valoarea adăugată, în conformitate cu dispozițiile art.119 alin.(1) și art.120¹ alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, contestatoarea datorează și accesoriile în sumă de .X. lei calculate prin decizia de regularizare contestată, din care suma de .X. lei reprezintă majorări și penalități de întârziere aferente taxelor antidumping și suma de .X. lei reprezintă majorări și penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată, drept pentru care contestația va fi respinsă ca neîntemeiată și pentru accesoriile în sumă totală de .X. lei, conform dispozițiilor art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu precizările pct.11.1 lit.a) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Pentru considerentele arătate mai sus, potrivit temeiurilor legale invocate în conținutul deciziei precum și în temeiul prevederilor art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile pct.11.1 lit.a) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se

DECIDE

Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de S.C. .X. S.R.L. împotriva Deciziei pentru regularizarea situației nr. .X./12.05.2014 emisă în baza Procesului verbal de control nr..X./12.05.2014, încheiate de organele de control vamal din cadrul Direcției supraveghere și control vamal, pentru suma totală de .X. din care :

- .X. lei taxe antidumping;
- .X. lei majorări și penalități de întârziere aferente taxelor antidumping;
- .X. lei taxă pe valoarea adăugată;
- .X. lei majorări și penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul .X. sau la Tribunalul .X. în termen de 6 luni de la data comunicării.

**DIRECTOR GENERAL,
.X.**